THOMAS OLDE HEUVELT

Het LAATSTE VERHAAL van JAMIE GUNN

2025 Prometheus Amsterdam

LAAT ME JE EEN VERHAAL VERTELLEN...

... over een BookTok die viral ging. Je ziet een meisje. Jaar of zestien. Typische Amerikaanse gen Z'er, pride-armbandje, niets vreemds. Op school zou je haar naam niet onthouden, maar social media geeft haar een identiteit: @booksbyjessicat. Ze heeft een kamer vol boeken. En een kat, die we Bilbo noemen. Nummer 2 in het abc van elke BookTok-kat: Aslan, Bilbo, Cheshire.

Aan die kat zie je als eerst dat er iets mis is.

Met grote bange ogen probeert Bilbo bij haar weg te komen. Kansloos, want ze klampt zich aan hem vast alsof hij haar hulpkat is. Misschien heeft ze een angststoornis. Past in het plaatje. Als het zo is, dan heeft Bilbo daar lak aan.

Zie je hoe haar hand trilt? Hoe haar ogen naar alle hoeken van de kamer schieten? Ze ziet eruit alsof ze in geen dagen heeft geslapen.

In haar rechterhand houdt ze een hardcover van Jamie Gunn, getiteld *She*.

Sinds ze het boek uit heeft, zegt ze, dat *fucking* boek, wordt ze achtervolgd door de vrouw op de cover. Het BookTok-meisje komt bijna niet uit haar woorden, maar dát versta je luid en duidelijk. Ze weet ook wel hoe idioot het klinkt, maar die vrouw is overal. Op straat. In haar hoofd. In het donker.

Goed, een boekpromo dus, denk je. Clever. *She* is tenslotte een horrorroman.

De vrouw wil haar een verhaal vertellen, zegt ze. Maar @booksbyjessicat wil niet luisteren, want als ze het einde hoort, zal ze sterven.

Heb je Jamie Gunn gelezen, dan weet je dat dat zo ongeveer

de plot is van dat boek. Op de achterflap staat de waarschuwing gedrukt: *#dontreadthelastpage*. Daar heeft het BookTok-meisje duidelijk niet naar geluisterd. Want nu gebeurt het écht met haar. Alsof het verhaal haar heeft vervloekt.

'Help me,' smeekt ze recht in de camera, en nu stromen de tranen over haar wangen. 'Iemand. Alsjeblieft.'

Dan overvalt het je: dit is geen boekpromo. Het meisje is echt niet oké. Psychisch. Je wilt iets voor haar doen, want ze heeft hulp nodig. Tegelijkertijd voel je die geconditioneerde afstandelijkheid die je nou eenmaal voelt bij andermans leed online. Je kunt moeilijk door je telefoon heen reiken.

Bilbo probeert zich nog eens aan haar greep te ontworstelen. Als katten een zesde zintuig hebben, dan slaat dat op dit moment uit in het rood.

Soms kruipt de vrouw over het plafond, zegt het BookTok-meisje. Haar armen bewegen verkeerd, alsof ze geen botten heeft. Ogen heeft ze ook niet, tenminste, niet die je kunt zien. Je ziet alleen een mond. Die probeert ze steeds heel dicht bij haar oor te brengen.

Dan gebeurt het. Het BookTok-meisje draait zich om, kijkt de lege kamer in en gilt. Hoe vaak je die TikTok ook bekijkt, van die gil gaan je haren steeds weer overeind staan. Je hoort pure doodsangst. En ze blíjft maar gillen.

Bilbo klauwt zich uit haar armen en schiet uit beeld. Het BookTok-meisje deinst terug. In een flits zie je haar gezicht. Paars en wit en grijs, een masker van afgrijzen. Dan stoot ze haar telefoon om en stopt het filmpje.

Op zichzelf is de TikTok verontrustend, maar niet genoeg om te verklaren waarom het 15.4M views heeft. Het mist de *hook* van een hype. Eng is het niet, eerder triest. Een pijnlijk inkijkje in de geest van een mentaal verwarde tiener. Achtervolgingswaanzin, voor de hele wereld tentoongespreid. Pak je popcorn, internet.

De hook kwam pas later.

Want Jessica Foley, zoals @booksbyjessicat in werkelijkheid heet, wordt vermist.

De TikTok werd geüpload op 3 september en is de laatste in haar feed. Drie dagen later hield de Santa Rosa PD een persconfe-

rentie en was er een paniekerige oproep van meneer en mevrouw Foley. Aanvankelijk dacht men aan een seksmaniak, maar algauw lekte het filmpje uit en werd de consensus online dat Jessica haar verdwijning zelf in scène moest hebben gezet. Wie had anders dat filmpje geüpload? Hoe dan ook, sindsdien ontbreekt van haar elk spoor.

De hype ontstond pas toen ándere BookTokkers begonnen te zeggen dat ze in Jessica's TikTok, op het moment dat ze zich omdraait en begint te gillen, een vrouw zien. De eerste keer dat ze het filmpje zagen was ze er niet. Maar nadat ze dat boek van Jamie Gunn hebben uitgelezen dus wel.

Sommigen zien haar in een hoek van het plafond.

Anderen achter de boekenkast.

Daarmee begon de sensatie. De *urban legend*. De *#readthelastpage*. BookToks eigen fucked-up versie van is-de-jurk-blauw-of-goud. Iedereen wilde weten of ze die creepy spookvrouw te zien zouden krijgen, als ze het boek uit hadden.

De meesten niet natuurlijk. Zij beweren dat het een hoax is, een geniale marketingcampagne van de uitgeverij. Dat er sindsdien een shitload aan boeken is verkocht. Dat laatste is waar: *She* stond wekenlang in alle bestsellerlijsten. Sommigen noemen het smakeloos dat er geld wordt verdiend over de rug van een vermist meisje. Anderen beweren dat Jessica Foley zelf in het complot zit. Weer anderen maakten de hype compleet: dat boek is fucking eng. Die laatste bladzijde gaan ze dus echt niet lezen.

Maar genoeg BookTokkers beweren dat ze de vrouw wél zien. Hoezo is daar discussie over, vragen zij zich af. Je zíet haar toch overduidelijk dichterbij komen?

Ik niet, in elk geval. Ik heb het filmpje honderden keren bekeken. Voor mij blijft de kamer leeg.

Maar sommige BookTokkers zeggen dat ze de vrouw nu ook op andere plekken zien.

Op straat. In hun hoofd. In het donker.

En hier is het probleem.

Dit verhaal is geen hoax. Jessica Foley bestaat echt. Ik heb haar tweemaal ontmoet in San Francisco, eenmaal bij City Lights Book-

store en eenmaal in het Sydney Goldstein Theater. En ja, ze was fan van *She* – tenminste, tot het in haar hoofd allemaal wat te echt begon te worden. Dat heeft ze me zelf ge-pb'd.

Nu is ze vermist, en ik hoop, hoop, hóóp dat ze oké is.

En hier heb je nog een waarheid. Haar filmpje was geen marketingcampagne. Marketeers van uitgeverijen hebben veel te veel op hun bord om boeken viral te laten gaan. Het zijn de contentcreators, de BookTokkers, de Bookstagrammers – met andere woorden, de lezers – die dat doen. Zij zijn de echte helden.

Ik kan het weten.

Ik ben Jamie Gunn. Dit is mijn laatste verhaal.

2007
PAPA

1.

Papa was de beste verhalenverteller van de hele wereld. Meestal vertelde hij zijn verhalen voor het slapengaan. Soms vertelde hij ze in de trein naar de stad, of wandelend langs Fifth Avenue of door Central Park. Eén keer reden we naar de vuurtoren op het uiterste puntje van Long Island en hadden we vijf uur en zesentwintig minuten op de Montauk Highway, daarheen en weer terug. Dat kwam goed uit, want hij was bezig aan de *The Lord of the Rings*-trilogie.

Papa vertelde zijn verhalen altijd uit het hoofd en las ze nooit voor. Daarom vroeg ik hem een keer of hij een hoofd vol verhalen had. 'Iedereen heeft een hoofd vol verhalen,' zei hij.

'Maar mama en Ms Keller lezen ze alleen voor.'

'Niet iedereen weet hoe ze verhalen uit hun hoofd moeten halen.'

'Heb ik een hoofd vol verhalen?'

'Jij vooral.'

'Ik zou niet weten hoe ik er eentje uit moet halen.'

'Heb je het wel eens geprobeerd?'

Touché. Bleek heel makkelijk te zijn. Het moeilijke was om ermee te stoppen toen ze maar bleven komen.

Sommige verhalen bedacht hij zelf en andere waren klassiekers die volgens hem tot mijn 'literaire canon' moesten behoren. Geweldig vond ik dat, alsof verhalen kogels waren die schepen tot zinken konden brengen. Zo kwam het dat toen ik negen was en hij de diagnose kreeg, zo'n beetje alles tussen *The Satanic Verses* en

Rupsje Nooitgenoeg tot mijn literaire canon behoorde.

Ik vond het heerlijk als we verwijzingen naar die verhalen maakten in het echte leven. Bijvoorbeeld als we samen op de reuzetrampoline in de achtertuin sprongen, steeds hoger, zodat je op het hoogste punt het gevoel kreeg dat je vloog en papa, de engel Gibreel, schreeuwde: 'Voor je wordt herboren, moet je eerst wel dood! Taka! Taka-boem!' En dan brulde ik: 'Gandalf! De adelaars komen!' en vielen we elkaar lachend in de armen.

En ik haatte het als anderen te dom waren om die verwijzingen op te pikken. De dag na mijn negende verjaardag kwam ik thuis en zei tegen papa dat ik mijn nieuwe poes niet langer Dr. Frankenstein wilde noemen. 'Noah vroeg waarom ik haar naar een monster heb vernoemd. Ik zei dat ik haar naar een wetenschapper heb vernoemd, omdat ze de slimste poes ter wereld is. Ik dacht dat Ms Keller het wel zou begrijpen, maar zij zei alleen maar: "O, wat slim, omdat het een lapjeskat is zeker."'

'Clever. Wat zei jij?'

'Ik zuchtte en liep weg.'

'Je kunt een andere naam voor haar bedenken. Wat dacht je van Aslan? Of Bilbo?'

'Bilbo is geen meisjesnaam.'

De hele middag speelde ik met haar. Omdat ze nog niet goed luisterde beet ze in mijn hand, waardoor er twee kleine rode puntjes in het kussentje tussen mijn duim en wijsvinger verschenen. Dus noemde ik haar Dracula, wat ironisch was, want zo kreeg Noah alsnog gelijk.

De dag nadat papa en mama me het slechte nieuws vertelden nam hij me mee naar Sunnyside, het landgoed van Washington Irving in Tarrytown. Normaal gesproken zou hij me niet blijer hebben kunnen maken: een museum gewijd aan misschien wel de grootste verhalenverteller van de Verenigde Staten, de bedenker van 'De legende van Sleepy Hollow' en 'Rip van Winkle'! En ín zijn originele huis nog wel! Een vrouw die Irene heette leidde ons rond in negentiende-eeuwse kledij en liet me zelfs achter zijn originele schrijfbureau zitten, zodat ik 'echt in zijn huid kon kruipen'.

'Irene, ik weet een coole attractie voor je museum,' zei ik. 'Een

Washington Irving-*skinsuit* van papier waar je uit kan scheuren. En weet je hoe je het dan moet noemen?'

'Aahh! De "Rip van Winkle"! Je bent geweldig!'

Maar ik vond het niet geweldig. Niets was geweldig. Ik dacht maar aan één ding.

Papa nam me mee naar buiten en we gingen zitten op een bankje dat uitkeek over de Hudson. Ik opperde zowat duizend ideeën. Chemo. Stamceltransplantatie. Diabetes, wat je volgens Google kreeg als je je alvleesklier wegsneed, maar daar kon je prima mee leven, *no problemo*. Loden harnasjes om zijn lever en nieren, zodat het niet verder kon uitzaaien. Eigenlijk had ik maar één vraag: waarom zijn cellen zo'n ontzettende hekel aan hem hadden.

'Dat hebben ze niet,' zei papa. 'Soms doet de natuur iets wat wij vanuit ons perspectief slecht vinden. Zie je die boomgaard daar?'

Ik knikte. Een tuinman snoeide de buxushaag bij de appelbomen en ik hoorde het zachte *SJAK, SJAK* van zijn heggenschaar.

'Neem zo'n appel. Wat gebeurt er als je die heel lang laat liggen?'

'Dan rot-ie.'

'Precies. Hij wordt bruin en lelijk, hij verschrompelt, hij verschimmelt. Allemaal dingen die wij slecht vinden. Maar ís het slecht? Nee. Het zijn gewoon micro-organismen, heel kleine beestjes, die doen wat ze moeten doen. De appel wordt opgeruimd en maakt plaats voor iets anders.'

Ik beeldde me in dat zwarte slierten rot zich op dit moment om papa's ingewanden vlochten en zei: 'Maar ik wil niet dat jij wordt opgeruimd.'

'Dat begrijp ik. Vanuit jouw perspectief. Maar denk eens na. Over honderd jaar zijn jij en ik er sowieso niet meer.'

'Ikke wel. De oudste man op aarde is honderdveertien geworden. Ik ga zijn record breken.'

'Goed, maar nog eens honderd jaar later is iedereen op aarde ons vergeten. We hebben plaatsgemaakt voor anderen, zoals anderen hebben plaatsgemaakt voor ons. Dat is het natuurlijke proces. De cellen in ons lichaam doen precies waarvoor ze zijn ontworpen: ze groeien, ze delen en ze vermenigvuldigen zich. Ieder op hun eigen,

unieke manier. Als afzonderlijke woorden die ieder iets wezenlijks bijdragen aan een verhaal. Al vanaf de allereerste cel is het leven op aarde één groot creatief experiment. Een verhaal waarin letterlijk alles mogelijk is. En dat heeft ertoe geleid dat we van de kleinste organismen zijn geëvolueerd tot hoe jij en ik, hier, vandaag, op dit bankje, met elkaar zitten te praten. Is dat geen wonder?'

'Ja, enorm,' zei ik, 'maar ik zie niet in wat dat te maken heeft met dat je doodgaat.'

'Kankercellen zijn niets anders dan cellen die muteren op–'

'Mu-watte?'

'Veranderen. Op manieren die wij als slecht ervaren. Soms zo ongecontroleerd en agressief dat specialisten ze niet meer kunnen stoppen. Daardoor heeft het zich zo snel door mijn lichaam verspreid. En ze muteren maar door, tot er te weinig gezonde cellen zijn om het lichaam in leven te houden. Dat vinden wij natuurlijk verdrietig, maar in het grotere geheel doen de cellen precies wat ze moeten doen: ze experimenteren, ze falen... ze probéren. Het is waardevoller in het leven iets te proberen en te falen dan helemaal niets te proberen. Niemand schrijft "De legende van Sleepy Hollow" zonder eerst duizend pagina's rommel neer te krabbelen.'

Ik keek naar het glinsterende water dat onverbiddelijk naar het zuiden stroomde en dacht aan een dam om het allemaal tegen te houden. Wat ik wilde zeggen was te moeilijk: dat hij het mooiste verhaal ooit was en dat ik niet zonder hem kon. Wat ik in plaats daarvan zei klonk kinderachtig: 'Maar waarom jíj? Waarom niet Noahs papa, of Ms Keller, of desnoods Noah zelf? Waarom niet ík?'

'Waarom? Dat is zoeken naar zingeving. Daarvoor vertellen we elkaar verhalen. De natuur trekt zich niets aan van het waarom. Het overkomt je gewoon. Ik maak plaats voor wat anders.'

'Voor wat dan?'

Papa keek me lang aan. 'Laat me je een verhaal vertellen.'

2.

Het was papa's laatste verhaal, ook al zou hij nog bijna drie maanden leven. 'Lang geleden,' vertelde hij, 'in het plaatsje Sleepy Hollow, nog geen vijf kilometer van de plek waar we nu zitten, kregen schoolmeester Walter Crane en zijn vrouw een zoon die ze Ichy noemden. Op een dag wiegde Walter de baby en vertelde hem een verhaal dat zó krachtig was, dat het hem nog voor het einde in een diepe slaap liet vallen. Nietsvermoedend dekte Walt de baby toe en daarmee had het klaar moeten zijn, want zo veel verhalen blijven eindeloos, ware het niet dat Brom, de hovenier, onder het raam had staan luisteren. Brom vertelde het verhaal door aan zijn hospita, die het op haar beurt weer aan anderen vertelde. Algauw verspreidde het verhaal zich als een virus onder de dorpsbewoners. En elke keer dat het werd doorverteld, won het aan kracht en nestelde het zich dieper in het onderbewustzijn van wie het hoorde.

Er was alleen één probleem: niemand kende het einde. Daardoor begon het verhaal hun hele leven te beheersen. Zolang men niet wist hoe het afliep, kon niemand de slaap vatten. Ten einde raad herleidden de dorpelingen het verhaal terug van de hospita naar Brom en van Brom naar Walter Crane. Ze dromden samen voor zijn huis en troffen Walter en zijn vrouw volkomen radeloos aan. "De baby wil niet wakker worden!" jammerde zij. "Alles hebben we geprobeerd, maar hij slaapt nu al dagenlang zo diep als een echoput!" wanhoopte hij.

"Ik lig juist al nachten wakker," bromde de hovenier.

"Het is dat verrekte verhaal," wist de hospita. "Het heeft ons allemáál betoverd!"

"Zeg maar gerust vervloekt!" riep Brom. "Je moet ons het einde vertellen! Alleen dat kan de ban doorbreken."

"Maar... ik wéét het einde niet," stamelde Walt. Het was waar: keer op keer had hij geprobeerd een einde te vertellen om zijn zoon te wekken en zijn vrouw en zichzelf eindelijk in slaap te laten vallen, maar keer op keer had het onbevredigend gevoeld, of ongepast, of te happy, of te verdrietig, of te veel als een *deus ex machina*. Wat is dat ook alweer, Jamie?'

‘Een god uit de machine!’ riep ik.

‘En wat betekent dat?’

‘Domme schrijvers!’

‘En nog meer?’

‘Domme Griekse schrijvers!’

‘Ahem. Een kunstgreep, omdat de verteller het ook allemaal niet meer weet. Wat de dorpelingen ook probeerden, nooit voelde het einde juist. En zo groeide het uit tot de belangrijkste zoektocht van hun leven. En weet je wat er gebeurt als een verhaal je hele leven gaat beheersen?’

‘Nee?’

‘Dan wordt het werkelijkheid.’

‘Echt?’

‘Ja. ’s Nachts hoorden ze het te paard door de straten galopperen. Als ze dan met bonzend hart naar buiten gluurden, zagen ze in een flits de gedaante van een ruiter zonder hoofd. Iedereen wist wat de ruiter zocht. In die tijd leidde er maar één weg het dorp uit, via de oude houten brug over de Pocantico River. Ieder die het waagde aan de ban van het verhaal te ontsnappen, werd dood bij de brug teruggevonden. Want daar haalde de ruiter hen in en hakte hun hoofd af. Dat paste hij dan op zijn eigen lichaam... om het daarna met een schreeuw van frustratie in de rivier te smijten.

Om zijn zoon aan de ban van het verhaal te laten ontsnappen, liet Walt de slapende Ichy vlak bij de brug in een mand van gevlochten takken met de stroom wegdrijven. Want hoewel Ichy de eerste was die het verhaal had gehoord, was hij te jong om het te begrijpen. Of misschien begreep hij het wel beter dan alle anderen, en hoopte Walt daarom dat het niet langer vat op hem zou hebben.

Jaren verstreken en Sleepy Hollow lag bevroren in de tijd. Het verhaal woekerde voort in de hoofden van de dorpsbewoners, die nooit sliepen. En Walt? Die keerde elke nacht terug naar de plek waar hij zijn zoon te water had gelaten. Dan knielde hij bij de oever en herkende het gezicht niet meer dat vanuit de waterspiegel terugstaarde: het was graatmager geworden, met holle wangen en diepliggende ogen, als het gezicht van een geest.’

‘Pap?’

'Ja?'

'Komt er een twist? Want ik word gedeprimeerd van dit verhaal.'

'Er komen zelfs twee twisten.'

'Twee?'

'Luister maar. Ver daarvandaan was Ichy namelijk klaarwakker en kirrend uit de rivier gevist. Hij werd grootgebracht door de liefste vrouw ter wereld. Negen jaren verstreken als één enkele nacht. Toen volgde Ichy in een opwelling de rivier stroomopwaarts, op zoek naar zijn hart, dat al die tijd een beetje gebroken was geweest. Zodra hij de houten brug over was, zag hij waarom: in Sleepy Hollow doolden nog slechts geesten. Walter Crane, inmiddels een oude man, viel huilend op zijn broze knieën toen Ichy vertelde wie hij was. "Help ons," smeekte hij zijn zoon. "Je moet het einde voor ons vinden. Alleen dan kunnen we rust vinden!"

"Maar hoe kan ik ooit het einde vinden," stamelde Ichy, "als ik het begin niet eens ken? Alsjeblieft, je móet me het verhaal nog eens vertellen."

"Veel te gevaarlijk," zei Walt. "Straks raak je er opnieuw van in de ban. Straks vindt de ruiter je en hakt-ie je hoofd af."

"Maar hoe vind ik het dan?"

"Alleen door de verhalen van anderen vind je je eigen verhaal. Dit is je taak, Jamie: vind het verhaal en eindig het, voordat het jou kan vinden."'

3.

'Ichy,' zei ik.

'Hè?'

'Je zei Jamie. Ichy, bedoel je.'

Papa haalde zijn schouders op. Ik wachtte tot hij verder zou vertellen, maar hij zei niets meer.

'Wat gebeurde er toen?' Vier woorden die ik misschien al wel duizend keer had uitgesproken. Voor het eerst kwam er geen antwoord. Toen pas begon het me te dagen, geloof ik. 'Wacht. Je wil dat ík het einde vertel?'

Papa keek me met grote, heldere ogen aan en ik vloog overeind.

'Maar hoe? Ik kan dat niet!'

'Kruip in de huid van de verteller. Je hebt alle aanwijzingen gehad die je nodig hebt.'

Kruip in de huid van de verteller. Natuurlijk! Het was een opdracht! 'Blijf zitten, ik ben zo terug,' zei ik en ik zette het op een lopen. Ik rende Sunnyside binnen en trof Irene in de slaapkamer, waar ze drie dames rondleidde. 'Ik moet nog een tijdje achter Irvings bureau zitten, is dat goed? O, en ik heb pen en papier nodig.'

In zijn werkkamer ging ik achter het bureau zitten en dacht lang en hard na. Na een tijd kwam Irene met een Sleepy Hollow-opschrijfboekje uit de museumwinkel en een pen.

'Jee, bedankt!'

'Bijten de breinwantsen?'

'Watte?'

'Mijn moeder zei dat altijd als je plotseling een vonk van inspiratie krijgt. Dan krijg je creatieve jeuk.'

'Uh, ja...'

'Nou, succes dan maar. Als er iets is hoor ik het wel.' En ze vertrok.

Ik opende het opschrijfboekje en schreef: *De legende van Sleepy Hollow*. Ik kraste het door en schreef: *De legende van het Eindeloze Verhaal*. Ook dat kraste ik door en toen schreef ik: *De legende van Walter en Ichy Crane*. Ten slotte ging ook daar een streep doorheen en nu stond er: *De legende van William en Jamie Gunn*.

Dat was mijn gedachteproces in een notendop. Papa had me genoeg geleerd om de overeenkomsten te kunnen vinden tussen verhalen en het echte leven, parallellen noemde hij die. En ik wist wat metaforen en symboliek waren. Nou ja, zo ongeveer. Het een stond voor het ander. De spookruiter was het verhaal. Het ontbrekende hoofd was het missende einde.

Maar. Maar. Maar!

De breinwantsen beten duidelijk niet.

Het probleem was: ik zocht niet zomaar een einde. Ik zocht het perfecte einde. Ik had alle aanwijzingen die ik nodig had, had papa gezegd, dus er móest een perfect einde zijn.

Opeens besefte ik dat papa Walter Cranes verhaal helemaal niet had verteld. Ik kénde het niet eens en toch hield het me volkomen in zijn greep. Net als Ichy Crane.

Wacht... *Ichabod* Crane, zo heette de schoolmeester in 'De legende van Sleepy Hollow' toch?

'Irene! *Irene*!'

Ze kwam aangehold. 'Is er brand?'

'Hoe liep het originele verhaal van Sleepy Hollow ook alweer af?'

'Het is allemaal wel dringend geloof ik, hè?'

'Alstublieft, ik móet het weten.'

'Nou goed, Ichabod wordt door de bossen achtervolgd door de hoofdloze ruiter, weet je nog?' Ik knikte en draaide met mijn vinger. 'Vlak voor de brug haalt de ruiter Ichabod in en kegelt hem met zijn afgehouwen hoofd van zijn paard. De volgende dag is Ichabod spoorloos verdwenen, maar bij de brug wordt een van Broms pompoenen in stukken gevonden, wat suggereert dat híj al die tijd de ruiter was. Want Brom wilde niet dat Ichabod zijn vriendinnetje zou afpakken.' Ze moest de teleurstelling van mijn gezicht aflezen, want ze voegde eraan toe: 'Maar de omwonenden geloven nog steeds dat het de geest van de Hessische soldaat was.'

Dat was niet de bron van mijn teleurstelling. Papa had alles veranderd. Dit was niet het verhaal.

'Hoe vind je het einde van een verhaal als je het verhaal niet eens kent?'

'Poeh, dat is een ingewikkelde vraag, Jamie.'

'Weet ik.'

'Dan moet je eerst op zoek naar het begin, lijkt me.'

'Maar zo veel tijd heb ik niet, want op het einde gaat papa dood aan kanker.'

Ik kon het niet helpen, het floepte er gewoon uit.

'Heeft je vader... o god, wat erg.'

'En hij zei dat ik in de huid van de verteller moest kruipen, dus ik dacht dat als ik achter het bureau in mijn denkbeeldige skinsuit zou zitten, het vanzelf wel zou komen. Maar mijn voeten komen nog niet eens bij de grond...'